

Cs. Leho: Hangok a hóból

– Ne maradj le! – vakkantotta oda a társának. A szibériai hóvihar szelei olyan erők voltak, hogy Bohumil azt hitte, feltépi a földet is a lábai alatt. A bomba óta mintha a viharok is erősebbek lettek volna. *Isten megbosszulja azt, amit a Földjével teszünk.*

– Fedezéket kell találnunk, különben meghalunk! – mondta a másik menekülő férfi. Minden alkalommal, amikor kinyitotta a száját, a melegség úgy távozott a testéből, mintha a lélek szállna ki belőle.

Igaza van, nem azért szöktünk meg a táborból, hogy alig pár kilométernyire ragadjon el minket a fagyos halál. A hóvihart várták már napok óta, hogy észrevétlenül sikerüljön a menekülésük, de nem gondolták volna, hogy ilyen hatalmas lesz, és a végén még a saját sírjukba menekülhetnek.

– Nem látok semmit, de ha ugyanabba az irányba megyünk, amerre elindultunk, akkor már nincs messze az erdő.

Fogalma sem volt már, melyik irányba mennek, még tiszta időben is nehezen tudta volna megállapítani ebben a fagyos pusztaságban. Mintha egy másik világba cipelték volna őket.

A Gulágon töltött egy év borzalmas emlékeitől már úgyszemint többé szabadulni, és még az is kegyesebb, ha itt rögtön halálra fagy, minthogy akár egy nappal is tovább legyen azon a borzalmas helyen. *Elvittek minket, mert anyáink rossz helyre szültek, és azért, mert anyáinkat rossz helyre szülték.*

Bohumil nem volt tanult ember. Látott bombákat a háború alatt, ő is dobott gránátokat, de ehhez egy sem volt hasonló. Hallotta a történetet az új szerkezetekről, amik városokat töröltek el a Föld színéről, de látni azt saját szemével egyszerűen felfoghatatlan érzés volt. „Atombomba”: Így nevezik, és azt rebesgetik, hogy a nagyszerű Szovjetunió már most megelőzte az amerikaiakat a robbantások méretében. *Ha tényleg ezzel fogják vívni a következő háborút, egyik oldalnak sem lesz hová hazatérni.* Soha életében nem érzett úgy, mint amikor megérezte a morajlást a lábai alatt. A háborúban félt, de soha nem rettegett. A társaival kirohantak a tábor udvarára, és meglátták a felhőt a messzeségben. *Az egész olyan ördögi, gonosz – gondolta magában Bohumil. A neve azt jelentette, hogy „Isten kegyeltje”, az anyja gyermekkorában mindig azt mondogatta neki, hogy ilyen névvel csak tiszta életet élhet, olyat, amivel tényleg megérdemli a jelentését. Hogyan lehetnék az Úr kegyeltje, amikor segíték tönkretenni az alkotását?*

Goran, a szökevény társa jóval gyengébb volt mentálisan és fizikálisan is. Ugyan csak pár évvel lehetett idősebb Bohumilnál – aki maga is csak épp betöltötte a harmincat – az arca mégis egy öregeMBERÉRE hasonlított, a hajában már ősz hajszálok kezdtek megjelenni, a bőrének látványa pedig gyomorforgató volt. Bohumil mégis egyetlen barátjának tartotta az egész táborban. *Ha én is annyi ideje raboskodnék itt, lehet, nem néznék ki különbül.*

– Hallottad? – kérdezte Goran.

– Micsodát? – ordította az orkán erejű szél közepette.

– Hangok jönnek abból az irányból. – mutatott a másik, a havazás miatt alig láttak pár méterre az orruk elé. Már a tábor fényeit sem látták egyik irányból sem.

– Akkor mi továbbmegyünk a másik irányba! – mondta Bohumil, és megfordult. Most már ő is hallotta, de képtelen lett volna megmondani, mi lehet a hang forrása. Az nem lehet, hogy ilyen hamar észrevették a hiányukat, és utánuk iramodtak. Volt valami egészen furcsa ebben a hangban, le merte volna fogadni, hogy hallotta már korábban is, de nem tudta felidézni, nem is akarta, volt ennél fontosabb dolga is. *Inkább itt helyben faljjon fel egy medve, minthogy visszarángassanak a Gulágra.*

Nagyjából egy nap telhetett el a szökésük óta, de a hóvihár azóta sem hagyott alább. Szerencsére Bohumil és társa talált egy kisebb mélyedést a földben az egyik fás területen, ahová annyira nem fújt be a szél, és a hó sem esett rájuk. Itt húzták meg magukat.